

מ"ת 48980/09/16 - אשר מנשירוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 48980-09-16 מדינת ישראל נ' מנשירוב(עציר)
תיק חיצוני: 386305/2016

בפני	כבוד השופט זיו אריאלי
מבקש	אשר מנשירוב
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר, במסגרתה עותר המבקש להקל בתנאי שחרורו, ולהורות על חזרתו לבית מגוריו.

נגד המשיב הוגש ביום 20.9.16 כתב אישום המייחס לו מספר עבירות של קבלת דבר במרמה, שימוש במסמך מזויף, קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה וכן עבירה לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון.

כתב האישום נגד המשיב מפרט, במספר אישומים, מעשי מרמה לכאורה בהם נטל המשיב חלק, ובמסגרתם הוצגו בפני רוכשים מצגים כוזבים, לפיהם דירות שונות עומדות למכירה באופן חוקי. בפועל, בעלי הזכויות בדירה לא ידעו על עסקאות המכירה. המשיב ושותפתו (נגדה הוגש כתב אישום בבית המשפט המחוזי) קיבלו מהרוכשים את התמורה בגין "רכישת" הדירות, ושלשלו את התמורה לכיסם. כעולה מכתב האישום, המשיב שילשל לכיסו בשל עסקאות המכירה סכום של כ- 938,000 ₪).

ביום 9.10.16, ולאחר שהתקבל תסקיר שירות מבחן, הוריתי על שחרורו של המבקש בתנאים מגבילים לחלופת מעצר המצויה בהרחקה מבית מגוריו (החלופה מצויה בנתניה. המבקש מתגורר בקרית ים), בפיקוח קרובי משפחה, ובערבויות נוספות (לרבות הפקדה משמעותית בסך 200,000 ₪).

ביום 1.12.16 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בתנאי שחרורו. נטען, כי המבקש אדם חולני, אשר לאור תחלואיו נאלץ לבקר לעתים תכופות אצל רופאים ולעבור בדיקות שונות. בדיקות אלו מבוצעות בחיפה ובאזור הקריות. הנסיעות מנתניה לרופאים ולמכוני הבדיקה - מקשות על המבקש.

המשיבה מתנגדת לבקשה. נטען כי לא חלף זמן ניכר מעת ההחלטה האחרונה. עוד נטען כי לא השתנו הנסיבות ולא התגלו עובדות חדשות המצדיקות עיון חוזר בהחלטת השחרור. לעניין הבדיקות הרפואיות, נטען כי המבקש יכול לפנות לקבלת טיפולים רפואיים באזור המרכז, ואין חובה כי ימשיך לקבל טיפולים רפואיים באזור הצפון.

לאחר שעיינתי בכתבי הטענות וכן בתיעוד הרפואי הרב שהועבר לעיוני, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

כידוע, סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 מונה שלוש עילות שבהתקיים אחת מהן ניתן יהיה לעיין מחדש בהחלטות הנוגעות למעצרו או שחרורו של נאשם: א. גילוי של עובדות חדשות ב. שינוי נסיבות ג. חלוף זמן ניכר ממיתן ההחלטה מושא העיון החוזר.

המבקש מכוון את חציו כנגד ההחלטה להרחיקו מעיר מגוריו (קרית ים), אך אינו מצביע על שינוי נסיבות או על גילוי של עובדה חדשה, אשר יצדיקו עיון חוזר בהחלטה זו. המבקש אמנם סובל מתחלואים שונים, ונזקק לטיפולים רפואיים ובדיקות רפואיות, אולם אין המדובר בעובדה אשר לא הייתה ידועה בעת שניתנה החלטת השחרור, ובעת שהציע המבקש להשתחרר לחלופת המעצר בבית קרובי משפחתו בנתניה. זאת ועוד - מעבר לעובדה כי הנסיעות לחיפה וסביבותיה כרוכות באי נוחות - לא מצאתי בטיעוני המבקש טעמים של ממש המצדיקים עיון חוזר בהחלטה המורה על הרחקתו מחיפה ועל מעצר בית בעיר נתניה.

אשר לעילה של חלוף הזמן - ככלל נקבע, כי יש ליתן למונח זמן ניכר פרשנות גמישה, אשר תשתנה בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה, באופן היוצר איזון ראוי בין האינטרס הציבורי שבהחלטת המקורית על כנה לבין הפגיעה הנגרמת כתוצאה ממנה למבקש.

ור' בהקשר זה, ולשם הדוגמה בלבד, מספר החלטות בהן נקבע על ידי בית המשפט העליון כי פרקי זמן קצרים אשר חלפו מעת מתן ההחלטה - אינם מצדיקים פניה מחודשת לבחינת תנאי השחרור:

בש"פ 1243/16 **בויארט נ' מדינת ישראל** (10.3.2016)

בש"פ 4497/15 **חיימוב נ' מדינת ישראל** (2.7.2015)

בש"פ 4314/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.6.2010).

בשלב זה, ואף לאחר שנתתי דעתי למועד הקבוע לדיון בתיק העיקרי, מצאתי כי אין בפרק הזמן שחלף כדי להצדיק עיון חוזר בהחלטה. המבקש מצוי בהרחקה ממקום מגוריו מזה כחודשיים וחצי. אין המדובר בתקופה ממושכת המצדיקה פניה לעיון חוזר. אוסיף על כך כי מהחומר שהועבר לעיוני עולה כי המשיבה עושה כל שביכולתה כדי להקל על שגרת

חייו, וברוב אם לא כל המקרים - נענית לבקשותיו השוטפות. בנסיבות אלו, אני מוצא כי הרחקתו של המבקש לעיר נתניה אינה פוגעת בו במידה הגוברת על האינטרס הציבורי בהרחקתו מעיר מגוריו.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ז, 25 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.